Ч. 110. Пятниця 17 (30) мая 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З делеґациј. — До ситуациї. — З Росиї).

На вчерашнім засіданю австрийскої делеґациї відповів міністер справ заграничних ґр. Голуховский на промови деяких бесідників. Сконстатував, що навіть противники тридержавного союза говорили сего року о много ласкавійше, як минувших літ. Перечить немов би тридержавний союз мав тепер які инші цілі як минувших літ. Тридержавний союз був від самого свого завязаня аж до нинішнього дня союзом мирним і оборонним. Полемізує з поодинокими бесідниками і каже, що не можна тісно лучити справи економічні з союзом політичним. Міністер пересьвідчений, що при переговорах в справі торговельних договорів як з Німеччиною так і з Італією удасть ся довести до справедливого порозуміня. Однако це повинно ся іти так далеко, аби політичні союзи, стремлячі до висших цілий, робити зависимими від вдоволяючого уложеня торговельних справ. Не можна жертвувати потреб держави взглядам материяльним. Політичні союзи не можуть бути відшкодованем за материяльні користи. Міністер впрочім пересьвідчений, що лекше добити ся добрих торговельних умов з державою союзною як з якою иншою. Дальше обговорював п. міністер становище Австриї в справі брюксельскої міжнародної цукрової конференциї. Полемізував відтак з бесідами послів Кафтана і Крамаржа і обговорював рух „Проч від Риму“ та признав, що доси сумнівним єсть, як треба против того руху виступити.

По подрібній дискусиї ухвалила відтак австрийска делеґация буджет міністерства заграничних справ і приступила до наради над буджетом Босни і Герцеґовини. Референтом того буджету єсть пос. Вукович. Перший промавляв пос. Сильвестер, а відтак спільний міністер фінансів Каллай дав погляд на розвиток Босни і Герцоґевини. Коли делеґация мала приступити до голосованя, показало ся, що нема комплету і президент мусів закрити засіданє. Слідуюче відбуде ся аж на слідуючий четвер дня 5 червня о 4-ій годині по полудни.

Обставина, що рада державна від пяти літ не ухвалила парляментарного буджету, а тепер всеж таки отямила ся, видобула ся з давної обструкцийної недуги і покористувала ся найважнійшим її прислугуючим парляментарним правом, має важне значінє не лише для ради державної, але і для могучости Австриї. Коли до недавна ще заграниця глядїла на Австрию з великою зневірою, як на недужого чоловіка, що вже недалекий розкладу, тепер буде приневолена, инакше єї оцінювати, а се також чимало вплине не лише на недалеку віднову торговельних договорів, як і австро-угорску угоду. Неперечна заслуга в великій части належить ся в тім взгляді міністрови-президентови дрови Керберови, котрий витревалостию а також розумним поступованем з поодинокими сторонництвами зумів розбудити до житя і до роботи обумершу посольску палату, придержуючись при тім конституцийних принципів. По ухваленю буджету висувають ся тепер на дневний порядок великі законодатні задачі: цлова тарифа і угода з Угорщиною і торговельні договори з Німеччиною і Італією. Коли державний буджет можна було перевести в раді державній без парляментарної більшости зручним комбінованем поодиноких сторонництв, то можна майже сумнівати ся, чи тою методою поведе ся виконати згадані великі і трудні парляментарні задачі. Нічого отже дивного, що тепер починають вкидати у веяких часописях вісти про комбінациї нової парляментарної більшости. Між иншими висувають знов рід нової коалициї і реконструкцию міністерства в коалицийнім дусі з ґр. Штірґом і дром Крамаржом. Гр. Штірґ поспішив сейчас з запереченем, а др. Крамарж виговорив ся перед якимсь дневникарем, що міністерство коалицийне не мало би спроможности житя, поки не буде полагоджене национальне питанє, бо замість одної Цилеї мало би нове коалицийне міністерство кілька Цилей. То річ неперечна, що Чехи по ухваленю буджету станутъ тепер домагати ся полагодженя язикового ческо-німецкого питаня, а то всьо заповідав свого часу др. Герольд, що головний бій відбуде ся при австро-угорскій угоді, а в тих днях др. Пацак заявив іменем молодоческого клюбу, що австро-угорска угода доти не буде парляментарно полагоджена, поки правительство не полагодить язикового питаня.

„Правительственний Вістнік“ оголосив царский указ до державної каси, поручаючий їй виплатити 800.000 рублів відшкодованя для тих властителів дібр в харківскій і полтавскій ґубернії, котрі потерпіли при послідних хлопских розрухах. Комісиї під проводом ґубернаторів мають точно розслідити шкоди, означити висоту відшкодованя і висоту сум припадаючих на ті громади, в котрих були розрухи. Окрім того комісиї мають означити час, до якого хлопи мають платити додатки до податків. Сего року будуть ті додатки платити перший раз.

ЗАГАДКА.

(З норвежского. — Бернштерна Бернзона).

— Чого нам тут сідати?

— Тому, бо тут високо і ясно.

— Алеж там, в долині, така ґлубінь і проміне сонця так мигоче і відбиває ся о зеркало води. Ходім дальше.

— Ні, дальше не підемо.

— Пізнійше вернемо до зеленої затінки; там було так гарно.

— О, ні, і там не підемо.

Кинув ся тяжко на мураву, немов би не міг або не хотів іти дальше.

Она стояла неподвижно і звернула на него тривожні очи.

А він говорив.

— Асто, ти мусиш мені тепер пояснити, чого ти так налякала ся, коли онгди вечером прийшов незнакомий моряк?

— Я не гадала о тім — відповіла і зробила такий рух немов би хотіла утікати.

— Коли хочеш відійти, наперед скажи мені, бо инакше не пійду за тобою.

— Борольфе! — закликала.

Она знов відвернула лице, однако лишила ся на місци.

Він підив дальше:

— Я обіцяв вправді не допитувати ся о те і я готовий навіть додержати слова, коли ти будеш обставати при своїм, але тоді ми покінчили вже з собою.

Она голосно заплакала і підійшла до него. Єї гнучка, ніжна стать, єї дрібні рученята, ясне, мягке волосє, з котрого що йно зсунула ся хусточка, а щож допера очи і уста?... Всьо то з осібна манило, всьо то зливало ся разом в милий причудний образ. Цілою струєю золота спадало на неї сьвітле проміне сонця.

Борольф зірвав ся.

— Га, ти знаєш, що глядячи такими очима, не вольно мене піддати ся. Однако що-до мене, я розумію, що пізнійше буде ще гірше. Не можеш поняти того? Коли би я сто разів навіть обіцяв, не слідити твоєї минушини, ще й тоді не мав би я спокою, не був би в силі додержати слова.

Єго лице горіло пристрастним гнівом.

— Борольфе! — промовила жінка — ти засипав мене обіцянками тоді, коли я не мала від тебе спокою; ти обіцяв ся питати мене про те, чого я не могла би ніколи тоді виявити. Ти обіцяв мені торжественно, ти говорив, що нічого не бажаєш більше, тілько мене здобути. Борольфе! — уклякнула перед ним на мураві і плакала, немов би бояла ся о власне житє. Була в тій хвили найкрасшим і найнещасливійшим єством, яке лучило ся Борольфови коли небудь бачити.

— Нехай мене Бог хоронить! — кричав і зірвав ся. Однако зараз присів назад.

— А коли би ти обдарував мене довірієм — благала і супула ся на вколішках до него. Чи я не люблю тебе? В ночи, коли я по розбитю кораблів дістала ся на твій поклад, ти стояв на містку корабля і видавав прикази. Я не бачила постави мужнійшої і енерґічнійшої, полюбила тебе в мить. А коли розбитий корабель став тонути, а ти велів перести мене до ратункової лодки, тоді я відзискала не ново охоту до житя, котру давно перед тим утратила.

Замовкла і залила ся слізми. Відтак обіймила руками єго коліна.

— Борольфе — благала — будь великодушний, як тоді коли ти приймив мене, хоч я нічого не мала, коли ти лиш мене приймив. Борольфе!

Неприві тно відповів:

— Чого кусиш мене? Тиж знаєш, що то неможливе. Душі твоєї бажаю, не самого тіла. Спершу оно могло вистати, але не на довго.

— Поступила взад і говорила голосом безнадійним:

— Твоя правда. Житє наше не може бути вже тим, чим було. О, Боже мій!

І знов потонула в сльозах.

— Дай мені ціле твоє житє, а не лиш дрібку єго, а знов буде гаразд.

Казав то голосом твердим, немов би хотів додати їй відваги

— Побіди сама себе, здобудь ся на відвагу. Вжеж гірше не може бути, як тепер.

Новинки.

Львів дня 28-го мая 1902.

— **Ц. к. Намістництво** надїлило презентою на гр. кат. парохію в Саджавнї цїсарского надання о. Йосифа Бурачиньского, дотеперішного пароха в Княждворі.

— **Стипендиї.** Ц. к. Намістництво надало стипендиї з фонду наукового, призначеного для молодїжи рускої народности по 210 кор. річно Володим. Лепкому слухачеви II. року фільософії на унїверситетї в Кракові і Ром. Вигоньньскому, слухачеви I. року прав на унїверситетї у Львові.

— **Впреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий** посьвятив дня 22-го с. м. церков в Завалові, пов. підгаецкого і звідси поїхав до Рогатина, де дня 23-го с. м. розпочав тридневну місию для народу і реколекциї для сьвященників. По укінченю візитациї деканату рогатиньского Преосьвященний вертає в деканат підгаецкий, тут звідає Тростянець, Кальне, Новосїлку-кут, а візитацию кінчить тридневною місиєю для народу і реколекциями для сьвященників деканальних в Підгайцях дня 2, 3, 4 і 5-го червня. З відси переїде в деканат теребовельский, а відтак збаражский. — Нарід витає Митрополита з одушевленєм і з незвичайною увагою слухає Єго наук.

— **Конкурси** оголосили: Маґістрат м. Бродів на посаду міского лїкаря з платнею 1000 корон і з речинцем внесеня подань до 20 червня с. р.: повітовий видїл в Терноноли на посаду окружного лїкаря з осїдком в Чернихові з платнею 1800 К і з речинцем до 25 червня с. р.; повітовий видїл в Чесанові на посаду окружного лїкаря з осїдком в Дикові. Платня 1800 корон річно. Подання можна вносити до кінця липня с. р.

— **Товариство полїтехнїчне** одержало з мінїстерства дозвіл на уряджене льотериї фантової на виставі полїтехнїчній на дохід приюту брата Альберта.

— **Вирок** в справі против Сімонови Лявбови, обвиненому о обманьство, запав передвчера вечером. На підставі вердикту судиїв присяжних, видав трибунал вирок, засуджуючий Лявба на чотири роки тяжкої вязницї. Обвинений вироку не приняв і зголосив відклик.

— **Еміґрация.** З Тернополя доносять, що дня 26-го с. м. около 300 переселенцїв виїхало з околицї Копичинець до Америки

— **Катастрофа в Бориславі.** Вода в закопах щораз підносить ся і грозить небезпечність, що залле сусїднї закопи Лендербанку.

— **Гради в Галичинї.** Товариству взаїмних обезпечень в Кракові донесено, що сего року град наробив шкоди в околици Переворска, в Борщівскім і в Чирешу на Буковинї.

— **Незвичайно зухвалого морду** доконано в Княжу, в Королївстві польскім, в Росиї, на тамошнім рабінї Фішері і его женї. Злочинцї закрали ся ночию до его помешканя, замордували его і его жену, почім виломали желїзну скриню, що була прикріплена до помоста та винесли єї на двір. Коли забрали ся до розбиваня скринї, здрадив їх стук і наніс на них нічну сторожу. Заким сторожа змогла їх зловити, злочинцї втїкли в сам час і доси їх не зловлено.

— **Пророк перед судом.** В Петрівску на Кавказї осів перед недавним часом жид Хаскільов. Позаяк був „вченим" жидом, тож в короткім часї став рабіном. Особлпвше довіре до него мав місцевий купець Рабаев, котрий з своїм „душпастирем" відбував нічні проходи. Одного разу на такім проходї, точно о 12-ій годинї в ночи, показав рабін купцеви „великого медведя" на небі і сказав, що одна з тих зьвізд може дати чоловікови велике щасте, друга любов, а третя потомство бездїтним і т. д., додаючи, що се сказав єму пророк Ілїя, котрий враз з ангелом Гавриїлом відкривають єму тайни неба і землї. При сїм запитав він нїби від нехочу купця, чи має який льос льотерийний. Нїчого не підозріваючи, виявив зму купець, що має льос премійний. — В тиждень по сїм рабін запросив купця до свого дому, де в комнатї обитій киром а осьвітленій фосфором з зачудованя онїмілий купець видїв на власні очи, як то наш рабін „розмавляє" з пророком Ілїєю „як за пан брат". Чув на власні уши, як пророк Ілїя велїв купцеви сказати, що він виграє 200.000 на свій льос лише тогди, коли призначать з того 7% на бідних в Єрусалимі. Купець не мав такої суми, тож рабін „обіцяв" вставити ся за ним у сьв. Ілиї. По якімсь часї повідомив рабін купця, що пророк Ілїя „спустив" з 7% на 1% або 2000 рубл., але має ще додати 200 рублїв на „вчених" в Палестинї. Купець згодив ся і виплатив зараз рабінови 1000 рублїв, обіцюючи другу половину вкоротцї доплатити. В якийсь час довідує ся рабін, що Рабаев заставив той льос і почав представляти купцеви, що то не годить ся тепер заставляти льос, бо може стати ся „пех" і льос не виграє, а заразом додав, що пророк Ілїя й так вже гнїває ся на него, що він не виплачує другої половини на бідних в Єрусалимі. Аби однак перепросити Ілїю, мусить рабін в тій цїли порозуміти ся зі „старшим" рабіном в Ташкентї, а на се потребує він 100 рублїв. На тако представлене настрашив ся Рабаев і виплатив рабінови зараз других 1000 рублїв та додав 100 рубл. на подорож до Ташкенту. По якімсь часї довідав ся купець, що „рабін-пророк" зовсїм не поїхав до Ташкенту, але недалеко від Петрівска отворив склеп. Зачав его підозрівати о обманьство, а коли переконав ся, що „пророк" его надув, зажадав звороту гроший. Позаяк Хаскільов не хотїв віддати добровільно, справа оперла ся перед судом. Справа рішить ся допερва тими днями, а як она рішить ся, не трудно предвидїти, цїкаво би лиш знати, чи до оборони своєї запросить Хаскільов і сим разом пророка Ілїю, чи може сам єї зрече ся наперед.

— **Нещаслива пригода** лучила ся підчас лат. зелених сьвят в Устю зеленім в тамошнім млинї. Робітник Ґольдабер, ставши перед недавним часом у млинї тім на службу, а необзнакомлений ще з машинами, дістав ся з власної неосторожности під трибы машини, котра зломила єму праву руку і розірвала чашку через половину. Смерть наступила на місци. Нещасний полишив жену і незаосмотрені дїти.

— **В Рашеві** на двірци зелїзничім мало що не прийшло вчера до великого пожару. Через неосторожність одного з робітників, що були заняті при виладовуваню ваґонів, займило ся від горіючого папіроса сїно в ваґонї. В однїй хвили станув цїлий ваґон, а відтак і домок, в котрім містить ся вага, — в полуміни. На щасте, що вітер віяв в сторону поля, тож огонь не міг розширити ся на иншї ваґони. Лише завдяки скорій помочи удало ся огонь зльокалїзувати і придушити.

— **З Тернополя.** За примірοм Бурси в Стрию рішила Філия руского Тов. педаґ. в Тернополи отворити в часї сегорічних вакаций приготовляючий курс для таких хлопцїв, що способлять ся до здаваня в вересни с. р. вступ-

---

— Доводиш мене до крайности — боронила ся. — Колиб то був найбільший навіть злочин, з'умію его перенести, однако того не перенесу нїяк.

— І я нї — відповів і випрямив ся. Відтак додав:

— Поможу тобі то зносити з дня на день, лише коли би знав, що то властиво єсть. Алеж за богато у мене гордости, аби сторожити того, чого не знаю і що дотикає може кого иншого.

На єї лице вихопили ся румянцї

— Встидай ся — закликала. — З нас двоє я більше гордовита ніж ти і не жадаю стороженя того, що обходить кого иншого. Впрочім дай вже спокій...

— Нї, коли ти справдї горда, усунь наперед моє підозрінє.

— Ісусе Христе, терпцю вже не стає.

— Я присяг собі, що нинї все мусить покінчити ся.

— Сам скажи — благала — не доказує то браку милосердія, дрочити і дразнити жінку, що віддала ся тобі цїлком і просить тебе так журливо.

Була знов близько плачу, однако нараз змінила вираз лиця і проголосила:

— О, я проглянула тебе до глубини. Хочеш довести мене до розпуки, щоби довідати ся, чого бажаєш.

Поглянула на него сумовито і відвернула ся. Відтак чула, як він цїдив звільна слово по слові

— Хочеш чи не хочеш?

Простягнула до него руки:

— Нї. Не хочу, навіть колиб ти жертвував менї всьо, що звідси видко.

Відступила ся. Єї грудь фильовала, а блуднї очи бігали то ту то там і сумнї і знов суворі.

— Я знав, ти не любиш мене — почула — і в одну хвилю охопив єї смуток і каяне; хотїла відповісти та не могла добути голосу. Кинула ся на мураву і закрила лице руками. Борольф підійшов і схилив ся над нею. Она чула его близькість, ждала від него слова, а коли дожидане показало ся даремним, єї обняв ще більший страх. Скопила ся. Єго подовгасте, вітром осмалене лице було нїме, глубоко осаджені очи, широкі затиснені уста, цїла стать повна незвичайної енерґії — так вразили єї сильно, що пригадала собі знов памятну ніч, коли два кораблї розбили ся і она побачила Борольфа на містку командуючого; був тодї так само велитний як тепер, лише звернув лице в иншу сторону.

— Ти одурила мене Асто!

Подалась назад, він поступив за нею.

— Брехуном і мене ти вчинила. Нї одного дня, який ми пережили разом, не було такого, в котрім би правда володїла між нами.

Стояла так близько, що чула его теплий віддих. Дивив ся з такою силою, що їй аж темнїло в очах. Примкнула їх, несьвідома, що він за хвилю вчинить або скаже. Глядячи на неї здавало ся, що провалить ся або втече; настала рішуча хвиля.

Серед глубокої тишини, що заволодїла, неспокій охопив навіть Борольфа.

— Оправдуй ся — промовив по часї. — Залиши всїх своїх штучок. Учини то зараз тут.

— Так! — прошептала несьвідомо. — Учини то зараз тут, кажу!

З его уст вихопив ся оклик, бо она пігнала ся попри него на край берега. Бачив єї розвіяне волосе, єї простерті руки. Однак до него не доніс ся нї крик нї плюск; бо було там — в долинї дуже глубоко. Він і не чув, бо в тій хвили повалив ся на землю...

З моря дістала ся она до него тої памятної ночи і в морю пропала разом з історнєю свого житя. Чорна мов ніч глубина похоронила все, що лиш єї душа мала. Прийшов сюди в незломній постанові довершити кінця своїм мукам; але то не був конець. Тепер вже не могло то покінчити ся, аж тепер муки розпочали ся на добре. Єї послїдне дїло кликало о пімсту, було доказом, що Борольф помилив ся — що убив єї. А прецінь, хоч знав що муки збільшать ся в десятеро мусїв жити, щоби роздумувати, як то склало ся. Она одинока майже спасла ся тої ночи, спасла ся тілько длятого, щоби він, єї спаситель, убив єї! Він, що ненастанно плавав морем і торгував, мов би то цїлий сьвіт не був нїчим иншим, як лише морем і ринком, він став ненадїйно добичею любови, котра убила і его і єї. Чиж був лихим чоловіком? Нїколи не доводило ся єму того почути. Так щож то було? Встав не тому, щоби кинути ся в море, але щоби пійти дальше. Нїхто не накладає на себе рук в хвили, коли поклав собі задачю розвязати якусь загадку.

Але тої загадки годї було відгадати. Аста перебувала від давна в Америцї і звідтам вертала тодї, коли два кораблї розбили ся. Отже в Америцї мав глядати розвязки загадки? З котрої части Норвеґії походила та жінка? Не знав того, не відав навіть, чи імена, котрі подала єму своїми, не прибрала собі доволї.

А той чужий моряк? Деж він був? І чи він знав єї, чи она лише знала его? Хотїти дійти чогось, значило в тім случаю тілько, що питати моря, що кинути ся в его филї.

Помилив ся. Каючій ся грішници принесло би пільгу, коли би висповідала ся перед коханим мужчиною; а жінка далека від жалю, шукала би викрутів. Але она не зізнала нїчого і всї викрути були для неї чужі. Она кинула ся в рамена смерти, щоби втечи перед его напором. За таку відвагу нема вини. А однако.... Чому нї? Лекше то, ніж признати ся до вини. Признати ся, домагає ся ще

ного іспиту чи то до ґімназії, чи до школи реальної. Сей курс буде тревати від 17 липня до 28 серпня с. р., — ученики будуть приміщені в тернопільскій „Рускій Бурсі“, — а науку вести-муть рутиновані сили учительскі. Оплата за ціле удержане і за науку в часі сего курсу виносить 32 К, а зголоситись треба найпізнїйше до 1 липня с. р. на руки Вп. Прокопа Мостовича проф. ґімн. в Тернополи.— Кільк-найцятьлітний досьвід поучив, що селяньскі діти, мимо визначних спосібностий, задля лихого приготованя або перепадають часто при вступних іспитах, або приневолені платити дидактрум; отже щоби сему зарадити, рішено отворити сей курс в надії, що люди доброї волі звернуть увагу інтересованих селян на хосенність такого підготованя, заохотять їх до користаня з доброї нагоди і тим робом сповнять один зі своїх обовязків: витворювати руску інтеліґенцию. За Виділ: *Петро Ріпнїцкий*, голова; *Софія Левицка*, секретарка.

— **Про катастрофу на Мартиніці** доносять між иншими дальше, що вчера вечером наступив страшний вибух вулькану. Стовп огню взносив ся понад кратером на 150 метрів. Кратер розширив ся дуже скоро до 300 м. Під час вибуху панував в околици вулькану великий оркан. Вибух сей викликав серед людности страшну паніку.

— **Мантій.** З Бучача доносять, що тамошна полиция прихопила дня 21 с. м. Антона Гуменюка родом з Бучача з під Черновець і его любовницю Евдокію Губар, родом з Семянковець. При доходженю оказало ся, що Гуменюк є сьвітовим мантієм, котрий видурював значні суми грошеві від легковірних і недосьвідчених дівчат, обіцюючи женити ся, та в сей спосіб вів досить вигідне житє враз з своєю любовницею, котра при всіх его таких справках грала ролю его сестри і свахи. Також в Бучачи піддурив він в той спосіб Параську Савку взявши від неї 196 корон, обіцюючи, що в короткім часї з нею оженить ся. При ревізиї знайдено у него і его любовниц еще 166 корон, котрі звернено Парасці Савка, а мантіїв відставлено до слідчої вязниці. Належалоби проте, аби всї ті особи, котрі колись упали жертвою сего мантія, віднесли ся з донесенем до прокураториї державної в Станіславові або суду повітового в Бучачи.

— **Борба з туберкульозою.** Як звістно, медицина безнастанно працює над тим, аби побороти туберкульозу — того найбільшого ворога людскости, всї средства однак, які дотепер пробовано, оказали ся — на жаль безуспішними. Послїдними часами система лїченя туберкульози улягла радикальній зміні, бо вже не сонце полудневе, але сьвіжий, чистий зимний воздух узнано за найлїпше средство поборюваня тої хороби. Длятого то такі високо положені санаториия як Давос в Швайцариї, тїшать ся найбільшою славою. Відомо також, що і в Закопанім має стануті небавом велика санаторія для хорих на туберкульозу. Отож на підставі дотеперішних досьвідів наміряє тепер один лїкар зробити нову пробу, може аж надто радикальну, і хоче заложити санаторию аж на Шпіцберґу. Лїкар сей виходить з заложеня, що в краях підбігунових воздух єсть незвичайно чистий а подорожні нїколи там не занепадають на кашель, катар, хрипку і т. п. Але з другої знов сторони відомо, що побут на Сибіри є для сухітників впрост убийчим а то іменно задля острого клїмату. Инший знов лїкар зробив спостережене, що бакциллї туберкулїчні під впливом сьвітла синявого гинуть в протягу 30 мінут, і длятого наміряє лїчити сухітників тим сьвітлом, доказуючи, що лучі сині проникають тїло людске і могуть до легких доходити.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 мая. Є. В. Цїсар виїздить в суботу до Брік над Литавою на інспекцию войска.

Париж 29 мая. Рада міністрів вручила вчера Любетови димісию цїлого кабінету.

Петербург 29 мая. Говорять як о річи цїлком певній, що сего лїта прибуде цїсар Вільгельм до Ревля і там зїде ся з царем. Пробуде в Росиї 4 днї і буде на маневрах фльоти.

Льондон 29 мая. Ходить чутка, що мир з Бурами буде оповіщений в пятницю, т. є. в день уродин короля Едварда.

Париж 29 мая. На острові Домінїк падав дощ з попелом. Вибухи вулькана Мон-Пеле тревають безнастанно. Здалека видає ся то, немов би яке море полуміни, що здіймає ся на 150 метрів в гору. Ухвалено цїлковито покинути остров Мартиніку. Правительство призначило на ту цїль великі фонди. Мешканцїв перевезуть на остров Ґваделюпу і до Ґуяни. Ґеольоґи заповідають ще більші катастрофи.

більшої відваги; онаж виявила, що єсть щось такого, чого не може сказати. Отже сам проступок велїв їй мабуть мовчати. Але і то нї. Великий проступок не тяготів на тій жінці; атже була нераз так весела, може надто весела, була прудка, але так журлива і сердечно добра. Хтось инший мусів допустити ся проступку. Чомуж не хотїла сказати, що терпить задля проступку? На тім все скінчилось би. А коли нї она нї хто другий не завинив, щож було властиво.... А впрочім — той чужий моряк, що его так бояла ся? Що то було, ради Бога, що то могло бути? Коли би она ще жила, мучив би еї дальше — був певний того і живо відчував свою недолю.

Мисли зворушили ся знов у него.... Може їй видавало ся лише, що она винна. Або може она не завинила так дуже, як їй видавалось? Може впінци она не завинила так, як то люди судили. Як часто скриває ся невинність за позорливим проступком, а простодушна простота за гріхом, хоч то тяжко другим зрозуміти. Одна неясна відповідь могла стати причиною до тисячу підозрінь і тому воліла радше віддати ся смерти ніж єму. Длячого перебивав її спокій. До него схоронила ся, видерла себе своїй минувшині, у него глядала захисту перед тою минувшиною, а між тим він сам висував її ту минувшість перед очи і годив тайні признаки против бідної жінки. Підчиняла ся єму, була журлива і чувственна — щож обходила его минувшість еї? — Нїчого! Чим більше росла еї любов, тим більший неспокій мучив его; а тому, що віддала ся єму не лише для самого подиву і самої вдяки, але що покохала его сердечно, хотів знати, чи належала вже перед тим до кого иншого і які дороги перейшла в житю. І чим дужше напір его мучив еї, чим ревнїйше его благала о пощаду, тим сильнїйше наставав на неї і чув, що таки конечно щось було.

Вперше прийшло єму нагле на думку питане: а він сам? — він сказав їй всьо що перебув? І чи взагалі можливо всьо виговорити собі посполу? І можна такі зізнаня приняти в тім самім дусї, в якім робить ся їх? Певно — нї.

Зачув щебет двоїх дітий. Оглянув ся. Несьміливо дійшов до затїнки, про котру бесїдували, але аж тепер то замітив.

Минуло пять годин; видались єму короткі мов пять хвиль. Може бути, що щебет дітий від давна лунав у воздусї, заки він зачув его. Ох, не булаж то Аґнес, шести чи осьмилїтна дочка пароха, котру Аста любила майже до непамяти і котра подобала навіть дуже на Асту! Про-Біг, она подібна до неї. Саме помагала малому братчикови драпати ся на великий камінь. Мав удавати ученика, она учителя.

— Повтаряй тепер за мною, що буду говорити. Уважай: „Отче наш....“
— Це нас!
— Іже еси на небесїх....
— Бесїх.
— Да сьвятить ся Імя Твоє....
— Мя Твоє....
— Да будет царствіе Твоє....
— Нї!
— Да будет воля Твоя....
— Нї, я не хочу.

Берольф подав ся тихо назад. Не молитва так его порушила, але думав навіть, що то була молитва; але коли дивив ся на дітий, як они бавили ся, коли слухав їх дзвінких голосів, учув, що він хижий зьвір, виключений з товариства Божого і людского.

(Конець буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).